

Přízrak na půdě

Kapitola první: Sestry samy doma

Nastal večer a venku se začalo stmívat. Rodiče Adélky a Josefínky se rozhodli vyrazit do kina na dlouho očekávaný film. Nechali sestry doma samotné a Adélka měla za úkol svou mladší sestřičku hlídat.

Adélka, dívka s hnědými kudrnatými vlasy, měla ráda strašidelné příběhy a často vyprávěla Josefínce různé hrůzostrašné historky. Josefínka, blondátá holčička se dvěma copánky, ji mnohokrát prosila, aby s těmi příběhy přestala, protože je nemá ráda, ale Adélka si nemohla pomoci.

„Josefínko,“ začala potichu, když seděly v útulném obývacím. Staré dřevěné podlahy při chůzi lehce skřípaly pod jejich nohama, krb tiše praskal. „Víš, že na půdě našeho domu žije duch?“ řekla tajemně.

Josefínka se zachvěla a pevněji se zabalila do své oblíbené deky. „Duch? Jaký duch?“ zeptala se. Hlas se jí lehce třásl.

„To je příběh starý jako sám dům,“ pokračovala Adélka. „Kdysi prý zde žila laskavá žena, která se jmenovala Anna. Ta měla ve svém pokoji truhlu plnou vzácných šperků a vzpomínek. Když jednoho dne náhle zemřela, její duch zůstal na půdě, aby chránil své poklady.“

Josefínka si přitáhla kolena k bradě a objala je rukama. „Adélo, přestaň, prosím! Víš, že to nemám ráda!“ prosila zoufale. Ale Adélka pokračovala s ještě větším zápletem. „Duch Anny hlídá truhlu a nikdo se neodváží

vstoupit na půdu, protože kdo tam vkročí, může spatřit její stín, jak se prochází mezi starými věcmi a hlídá svůj poklad. To je důvod, proč tam ani rodiče nikdy nechodí, Josefínko. Všichni vědí, že Anna stále bdí nad svým pokladem...”

Josefínka se rozplakala a schovala obličej do dlaní. „Adélo, prosím, přestaň! Já se bojím,“ kvílela.

Adéla se kousla do rtu a na chvíli zaváhala. „Neboj se, Josefínko. Je to jen příběh,“ řekla uklidňujícím hlasem.

Najednou se ozval tichý šramot z půdy. Obě sestry se zastavily a nastražily uši. „Co to bylo?“ zeptala se Josefínka s vyděšeným pohledem.

Adélka se snažila zachovat klid, i když sama cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. „Možná je to jen vítr,“ řekla, ale v očích jí probleskl náznak nejistoty.

Šramot se ozval znovu. Tentokrát zněl hlasitěji a táhle. „Adélo, já se bojím,“ zašeptala Josefínka a přitulila se k sestře, její malá ručka se pevně svírala kolem Adéliny paže.

„T-to nic není,“ pokusila se Adélka uklidnit situaci, ale její hlas byl sotva slyšitelný. Možná to opravdu není jen vítr, přemýšlela, ale duch staré paní Anny, která neustále hlídá svůj poklad.

V tu chvíli uslyšely, jak klíč cvakl v zámku dveří. Rodiče se vrátili domů. Josefínka vyskočila z pohovky a běžela ke dveřím. „Mami, tati! Adéla mě strašila příběhem o duchovi na půdě!“

Maminka, žena s laskavýma očima a úsměvem, který dokázal zahřát srdce, se podívala na Adélku

a povzdychla si. „Adélko, kolikrát jsme ti říkali, že nemáš Josefínku strašit?“

Adélka sklopila hlavu a omluvila se. „Promiň, maminko. Už to víckrát neudělám,“ slíbila.

Kapitola druhá: Tajemné noční zvuky

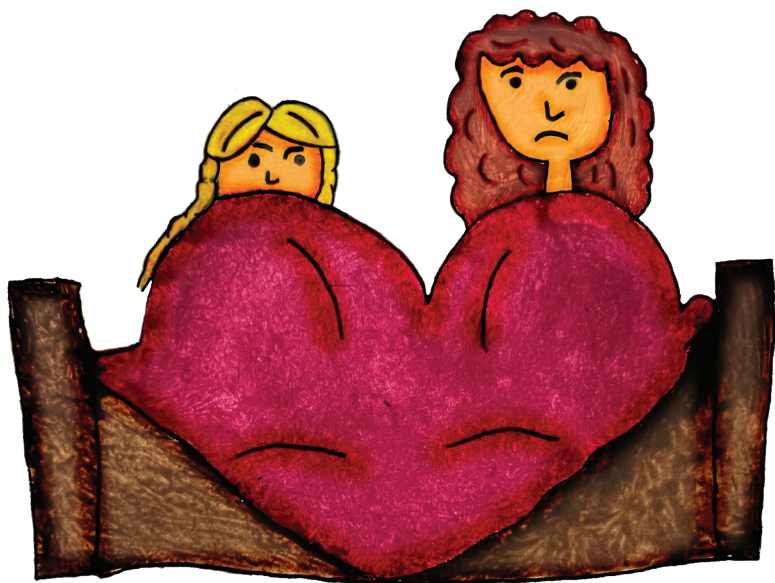
Rodiče po delším rozhovoru sestry poslali do postele. Pokoj byl temný a tichý, jenom měsíční světlo pronikalo skrz záclony a vrhalo strašidelné stíny na stěny. Josefínka ležela v posteli. Snažila se uklidnit, ale myšlenky na ducha Anny ji neustále pronásledovaly. Každý šustivý zvuk, každé zavržení dřevěné podlahy jí připomínalo příběhy, které Adélka vyprávěla. Co když je duch Anny skutečný, hlídá svou truhlu, nebo se dokonce chystá přijít za nimi?

Josefínka pevně sevřela svého plyšového medvídka a snažila se myslet na něco hezkého. Jen s velkým úsilím se jí podařilo zavřít oči a usnout. V tom tichu noci však náhle zaslechla podivné šustění, které ji okamžitě probudilo. Zvuky byly zřetelnější, děsivější než dříve.

„Adélo, slyšíš to?“ zeptala se Josefínka s očima navrch hlavy.

Adélka se rozhodla hrát statečnou. „To nic není, Josefínko. To se ti jen zdá. Je to jen dům, co pracuje,“ odpověděla klidně, i když sama vnímala každý zvuk.

Hluk se ozval znovu, ale Adéla se snažila dělat, že ho neslyší. „Zavři oči a pokus se usnout,“ řekla tichým hlasem. „Já jsem tady s tebou.“

Po chvíli se Josefínka konečně uklidnila. Pomalu zase usnula v bezpečí vedle své starší sestry. Adélka zůstala vzhůru ještě chvíli, poslouchala tiché zvuky noci. Nakonec se i ona nechala ukolébat do snů.

Kapitola třetí: Překvapení na půdě

Ráno se probudily do jasného slunečného dne. Protáhly se a zamžouraly do slunečních paprsků pronikajících oknem. Zamířily do kuchyně, kde už maminka připravovala snídani. Vůně čerstvě upečených rohlíků a marmelády zaplnila celý dům.

„Dobré ráno, holčičky,“ usmála se maminka. „Jak jste se vyspaly?“

„Dobré ráno,“ zamumlala Josefínka, ještě napůl spící.
„Mami, v noci jsme slyšely zvláštní zvuky na půdě!“

Maminka se usmála a pohládila ji po vlasech. „Neboj se, Josefínko, ta stará půda občas vydává různé zvuky. Adélka tě jen trochu vyděsila strašidelnými historkami, ale není se čeho bát,“ řekla maminka.

Večer se rodina rozhodla zůstat doma a strávit čas společně. Všichni se pohodlně usadili v obýváku na měkké pohovce, kolem nich byly deky a polštáře. Televize tiše hrála jejich oblíbený film. Všude byl klid, jen občasné praskání ohně v krbu přidávalo na pohodové atmosféře. Náhle se z půdy ozvaly znovu podivné zvuky. Jemné šustění a občasné klepání, které v tichu místnosti znělo neskutečně hlasitě. Všichni ztuhli a nastražili uši.

„Co to bylo?“ zeptala se maminka s trochu nervózním úsměvem, její oči se otočily směrem ke stropu, jako by očekávala, že se něco objeví. Tatínek se postavil a vzal do ruky baterku. „Pojďme se podívat,“ řekl odhodlaně. Maminka šla za ním a Adélka s Josefínkou je následovaly. Stoupali po starých dřevěných schodech vedoucích na půdu. Když dorazili ke dveřím, tatínek pomalu otevřel a paprsek baterky osvětlil prach a staré haraburdí. Všude byla cítit vůně starého dřeva a zapomenutých vzpomínek.

Když tatínek posvítí baterkou do rohu místnosti, uviděli starou truhlu pokrytou prachem. Josefínka okamžitě strnula a zašeptala: „To je Annina truhla!“